

Unde te duci?

Cuprinsul:

Introducere	2
Scopul expunerii	2
Prima secțiune:	3
Omul lui Dumnezeu	3
1. Convertirea și nașterea din nou	3
2. Obstacole pe calea către Hristos.....	5
3. Temeiul mântuirii (răscumpărării)	7
4. Trei erezii	9
5. Poziția și starea.....	10
6. Cunoaștere și umblare	12
7. Legea și harul	12
8. Numele „creștin”	13
Secțiunea a doua:.....	14
Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu.....	14
1. Noțiune, poziție și menire	14
2. Unitatea Trupului	15
3. Alianța	16
4. Sistemele religioase.....	17
5. Structura exterioară	17
6. Viața interioară.....	19
7. Două porunci ale Domnului	20
8. O întrebare importantă	21
Gânduri finale.....	22

Introducere:

Scopul expunerii

Apocalipsa 21.3b,4: Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și *moarte* nu va mai fi, nici *întristare*, nici *strigăt*, nici *chin* nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut.

Cu aceste cuvinte, Dumnezeu, „Împăratul veacurilor” (1 Timotei 1.17), caracterizează conținutul istoriei omenirii, care se apropie acum de șase mii de ani. Trăim în „zilele din urmă” (2 Timotei 3.1-15). Pământul se îndreaptă spre judecată. În timp ce știința și tehnica se perfecționează, adesea într-un mod distrugător, decăderea interioară se răspândește tot mai evident. Prin fenomene naturale violente și tot mai frecvente, precum și prin intervenția Sa mai ascunsă în parcursul vieții fiecăruia, vocea Celui „cărui i-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ” (Matei 28.18), a „Împăratului împăraților și Domnului domnilor” (Apocalipsa 19.16) atenționează: „Pocățiți-vă!” (Faptele apostolilor 3.19; 17.30). Însă puțini ascultă de această chemare. Astfel, soarta finală a omenirii păcătoase și, prin urmare, lipsite de odihnă și pace, este inevitabilă (Psalmul 38.4; Isaia 48.22; 57.21; Plângerile lui Ieremia 3.39).

În schimb, copiii lui Dumnezeu care veghează și așteaptă, le răsună cuvântul Mântuitorului și Păstorului lor, al Prietenului și Mirelui lor: „Iată, Eu vin curând!” Acesta conține în sine atât mângâiere, cât și avertisment. Și Biserica, turma credincioșilor răscumpărată cu sânge, a greșit, nu mai este „o inimă și un suflet” (Faptele apostolilor 4.32). Ea prezintă astăzi o imagine a unei fragmentări evidente. Apar „Mesia falși și profeți falși” (Marcu 13.22); învățăturile rătăcitoare se răspândesc (2 Tesaloniceni 2.11,12).

Atunci, în sufletul multor copii ai lui Dumnezeu, care caută cu sinceritate, se ridică întrebarea justificată: „Unde să mă duc?”

Prezenta lucrare încearcă să răspundă la această întrebare în lumina Bibliei, ea fiind Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, fără a ține seama de opiniile omenești divergente. „Dumnezeu asigură succesul celui sincer” (în Biblia miniatură, compară cu Proverbele 2.7), cel smerit primește har (Iacov 4.6) și o rugăciune stăruitoare este ascultată (compară cu Iacov 5.16). Aceste promisiuni sunt valabile și în vremurilor noastre actuale, atât de confuze. În același timp, aceste rânduri doresc să fie o mărturie personală a autorului lor pentru Împăratul vieții sale. Ele nu pretind o autoritate infailibilă. Cunoașterea noastră este și rămâne parțială (1 Corinteni 13.9). Cititorul să examineze cu rugăciune ceea ce este scris! (1 Tesaloniceni 5.21) „Și dacă în vreo privință gândiți altfel, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile la care am ajuns de aceeași părere să umblăm la fel” (Filipeni 3.15,16 - GBV 1990).

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea eternă!” (Psalmul 139.23,24 – GBV 1990).

Prima secțiune:

Omul lui Dumnezeu

2 Timotei 3.16,17: Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca *omul lui Dumnezeu* să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.

1. Convertirea și nașterea din nou

Prezentarea se adresează doar creștinilor adevărați și, dintre aceștia, doar celor care sunt gata să umble pe calea adevărului, într-o ascultare plină de bucurie și respect față de poruncile Domnului. (Proverbele 8.34; Ieremia 7.23; 1 Petru 1.22; 1 Ioan 2.4,5; Iacov 1.22) Prin urmare, trebuie mai întâi clarificat conținutul și semnificația numelui „*creștin*”.

Un creștin este o personalitate care,

prin acceptarea cu pocăință și încredere a jertfei de ispășire suplinitoare a lui Isus Hristos pe crucea de la Golgota, precum și prin predarea necondiționată a voinței într-o comuniune de viață personală conștientă cu Mântuitorul său, a fost pătrunsă (**convertire**)

și care, prin pecetluirea cu Duhul Sfânt, a dobândit certitudinea mântuirii sale ca urmare a confirmării divine a hotărârii sale voluntare din inimă (**nașterea din nou**). (De fapt: naștere „de sus”).

Pasul decisiv al *omului* (Ieremia 24.7; Ioel 2.13; Maleahi 3.7; Faptele apostolilor 3.19,26; 9.35; 11.21; 26.18; 2 Corinteni 3.16; 1 Petru 2.25) determină astfel o acțiune iminentă și directă *a lui Dumnezeu*. (Ioan 3.3; Tit 3.4-7; 1 Petru 1.3,23. — — Luca 11.13; Faptele apostolilor 15.8; Romani 5.5; 8.9; 8.15,16,23; 1 Corinteni 2.12; 2 Corinteni 1.21,22; 5.5; Efeseni 1.13,14; 1 Tesaloniceni 4.7,8; 2 Timotei 1.7; 1 Ioan 3.24) Dar Dumnezeu pregătește și convertirea unui om prin chemare, iluminare și trezire (Ieremia 31.18; Matei 19.26).

Prin urmare, *nu devii creștin*:

1. Prin **naștere**. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de aceea despre o naștere nouă, spirituală, despre renaștere. Credința este ceva extrem de personal, nu se moștenește; însă păcatul da. (Psalmul 51.7; Ioan 9.34; 1 Petru 1.18,19)
2. Prin **educația creștină**. Părinții, rudele și învățătorii credincioși pot fi doar călăuze către „poarta strâmtă”. (Matei 7.13,14)
3. Prin **acte religioase și ceremoniale**. Să menționăm stropirea pruncilor, confirmarea, împărtășania, Cina Domnului în biserică pentru iertarea păcatelor. (Marcu 7.8,9,13; 2 Corinteni 2.17; 4.2; Coloseni 2.8)
4. Prin **eforturi proprii**, exerciții de pocăință și asceză. Acestea duc doar la „sfințirea cărnii”. (Ioan 6.63)
5. Prin **fapte bune**. Ele te transformă doar într-un fariseu. (Matei 7.22,23; Faptele apostolilor 15.10; Romani 3.28; 4.5; Galateni 2.16; Efeseni 2.9,10)

„Ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16.26 b)

În concluzie:

Nimeni nu poate „ajunge la mântuire după fasonul său”, așa cum a declarat odată împăratul Frederic cel Mare, chiar dacă a făcut-o cu bună intenție. Există un singur „fason”: „Eu sunt *calea și adevărul și viața*. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!” (Ioan 14.6)

„În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele apostolilor 4.12)

„Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos.” (1 Corinteni 3.11) *Caută-L pe Isus și Lumina Lui! Nimic altceva nu te va ajuta!*

„Numai harul mântuiește!” (Faptele apostolilor 15.11; Romani 3.23,24; 11.6; 1 Corinteni 15.10; 2 Corinteni 8.9; 2 Timotei 1.9; 1 Petru 1.13)

Fără sânge nu există mântuire și iertare a păcatelor. (1 Corinteni 5.7; 1 Petru 1.18,19; Evrei 9.22)

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1.7)

„Sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și *Eu voi vedea sângele* și voi trece peste voi; și, când voi lovi țara Egiptului, nu va fi nici o plagă peste voi, ca să vă distrugă.” (Exodul 12.13) Întâiul născut al unui egiptean ar fi fost, prin urmare, salvat, dacă s-ar fi aflat în acea noapte într-o casă iudaică. După salvarea lor, israeliții nu erau deloc oameni mai buni decât înainte; au demonstrat aceasta destul de des mai târziu.

Însă acceptarea efectivă a harului presupune conștientizarea faptului că, fără el, omul este pierdut pentru totdeauna. (Romani 3.10–12; 6.23; Efeseni 2.1; 1 Ioan 1.8)

„Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53.5,6) „Ce trebuie să fac pentru a obține mântuirea?” „Crede în Domnul Isus Hristos și vei obține mântuirea.” (compară cu Faptele apostolilor 16.31) Pare prea simplu pentru a putea fi pus în practică (compară cu 2 Împărați 5.13), și totuși este adevărul.

Cu siguranță, toți suntem și rămânem păcătoși. (Psalmul 14.3; Eclesiastul 7.20; Isaia 1.6; Ezechiel 18.4) Copiii lui Dumnezeu nu sunt, prin natură, mai buni decât ceilalți oameni. Dar există păcătoși *iertăți* și păcătoși *neiertați*. Aceasta este diferența atât de serioasă, decisivă pentru eternitate.

Scriptura cunoaște *trei feluri de moarte*:

1. *Moartea spirituală*. (Geneza 2.17) În ea se află fiecare om, ca urmare a păcatului moștenit, până la convertirea sa. (Efeseni 2.1-7)

2. *Moartea fizică*. (Geneza 5.4,5) Aceasta îi lovește și astăzi chiar și pe copiii lui Dumnezeu. (Filipeni 1.23)

3. *Moartea eternă*. (Apocalipsa 20.6) Ea este soarta finală a tuturor necredincioșilor. (Apocalipsa 20.15)

Rezultatul:

„Pe cine am eu în ceruri? Și n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine. Carnea mea și inima mea se topesc; Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea pentru totdeauna.” (Psalmul 73.25,26)

Încă un adevăr:

„Creștinismul” și „religia” sunt noțiuni fundamental diferite și incompatibile între ele. Omul religios — așa este și musulmanul, budistul, brahmanul, confucianistul sau negrul care îl caută pe Dumnezeu prin intermediul fetișului său — își modelează relația cu Dumnezeu după propriile sale concepții, gânduri, sentimente și stări de spirit schimbătoare sau în funcție de cele ale altor oameni. Creștinul recunoaște judecata lui Dumnezeu asupra stării inimii sale (Geneza 8.21; Ieremia 17.9; Marcu 7.21-23) și se supune cuvintelor majestuoase:

„«Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre, căile Mele», zice DOMNUL. «Pentru că așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa căile Mele sunt mai înalte decât căile voastre, și gândurile Mele decât gândurile voastre.»” (Isaia 55.8,9)

2. Obstacole pe calea către Hristos

Fiecare suflet de om câștigat pentru Dumnezeu este o pierdere pentru „stăpânul acestei lumi” (Ioan 12.31; 14.30; 16.11; Matei 4.8,9). Este deci de înțeles că satan folosește toate mijloacele posibile pentru a împiedica un suflet căutător să găsească adevărata pace a inimii. Cinci obstacole principale pe calea către Hristos vor fi discutate aici.

1. *Satan* spune:

„Pentru întoarcerea la Dumnezeu este timp până în clipa morții. Bucură-te mai întâi de viață!”

Dumnezeu spune:

„Nu te lăuda cu ziua de mâine, pentru că nu știi ce va aduce o zi.” (Proverbele 27.1)

„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta și să te înveselească inima ta în zilele tinereții tale și umblă pe căile inimii tale și după privirea ochilor tăi; *dar să știi* că, pentru toate acestea, Dumnezeu te va chema la judecată.” (Eclesiastul 11.9)

„Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul.” (Luca 12.20)

„Acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6.2)

„Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3.7)

Cine știe când va veni ceasul morții sale și dacă va mai avea atunci timp și putere să cheme Numele Domnului?

2. *Satan* spune:

„Ești bogat și ai din belșug și nu ai nevoie de un Mântuitor. (Osea 12.9; Apocalipsa 3.17) Fă doar ce este drept și nu te teme de nimeni. Atunci „bunul Dumnezeu” îți va arăta milă!”

Dumnezeu spune:

„Tu ești cel nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol.” (Apocalipsa 3.17)

„Căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26a)

În Scriptură nu se spune nimic despre așa-numitul „bunul Dumnezeu”. Dumnezeu este „*dragoste*” (1 Ioan 4.8). Dar El este și *lumină* (1 Ioan 1.5), este *sfânt* (1 Petru 1.15-19) și este un *foc mistuitor* (Evrei 12.29). Dumnezeu *nu poate* tolera păcatul; altfel, Domnul Isus nu ar fi trebuit să moară! (Evrei 2.3) Lumina și dragostea sunt însușiri esențiale și inseparabile ale lui Dumnezeu. Domnul a adus *ispășire* și *împăcare* prin moartea Sa pe cruce.

„Nu vă amăgiți: «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit»; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera. Pentru că cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire; dar cine seamănă în Duhul, din Duhul va secera viață eternă” (Galateni 6.7,8).

„Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31).

3. *Satan* spune:

„Păcatul tău este prea mare ca să-ți poată fi iertat.” (compară cu Geneza 4.13).

Dumnezeu spune:

„«Veniți dar să ne judecăm», zice Domnul. «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna»” (Isaia 1.18).

„Dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20).

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Chiar și cel mai mic păcat trebuie iertat; chiar și cel mai mare păcat poate fi iertat.

4. *Satan* spune:

„Trebuie să aștepti mai întâi sentimente de fericire înainte de a putea crede că ești mântuit. Ești încă mult prea rece și insensibil. Uite doar cât de strălucitori sunt alți creștini!”

Dumnezeu spune:

„Domnul Isus Însuși este pacea noastră.” (Efeseni 2.14; Coloseni 1.20) El este „Domnul păcii”! (2 Tesaloniceni 3.16)

O pace care se bazează pe sentimente este o pace falsă. Nu trebuie să fim „*creștini-barometru*”.

„În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4.10).

5. *Satan* spune:

„Fii rațional! Știi deja din perioada școlară că Isus a murit pentru tine. Această cunoaștere este suficientă. Nu trebuie să devii excesiv de pios!”

Dumnezeu, Domnul Isus spune:

„*Veniți* la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.28).

„Pe cel care *vine* la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară.” (Ioan 6:37).

Credința rațională și intelectuală nu sunt suficiente; „Fiule, dă-Mi *inima* ta!” (Proverbele 23.26)

„Calea către inima Tatălui trece prin Golgota.” Însă multe căi duc la cruce. Duhul lui Dumnezeu nu acționează niciodată în mod stereotip asupra sufletelor oamenilor. Așa cum pe pământ nu există două caractere complet identice, tot așa nu există nici două convertiri complet identice. În exterior, fiecare experiență cu Dumnezeu este diferită, la fel de variată ca viața însăși. În interior, însă, are același efect:

„Pace!”

Există pace *cu* Dumnezeu (Romani 5.1), *din partea* lui Dumnezeu (Filipeni 4.7; Coloseni 3.15) și *în* Dumnezeu (Ioan 16.33). Prima pace este un rod al credinței noastre, a doua al ascultării noastre, a treia al predării noastre depline și pline de încredere față de Domnul. Granițele sunt, desigur, fluide.

3. Temeiul mântuirii (răscumpărării)

Mântuirea noastră se bazează pe trei factori, care au toți caracter etern:

1. pe Persoana Domnului Isus Hristos (Ioan 17.5; Evrei 1.8; 13.8; 1 Ioan 1.1,2; 2.14),
2. pe lucrarea Sa (Evrei 5.9; 7.25; 9.12; 10.14), și
3. pe Cuvântul Său (Psalmul 119.89; Isaia 40.8; Matei 24.35; 1 Petru 1.24).

Prin urmare, ea este o certitudine absolută (1 Ioan 3.1,2; 5,13).

S-a împlinit! Este scris!

Domnul Isus este întruchiparea vizibilă a Trinității (Ioan 14.9). El este a doua Persoană a acestei Trinități; Dumnezeu adevărat (1 Ioan 5.20) și Om adevărat (Evrei 4.15). El este chipul lui Dumnezeu Tatăl (2 Corinteni 4.4; Coloseni 1.15; Evrei 1.3), noi suntem chipul lui Dumnezeu Fiul (Romani 8.29; Coloseni 3.10; 2 Corinteni 3.18); El este *Creatorul lumilor* (Coloseni 1.16,17; Evrei 1.2) și *Distrugătorul lumilor* (2 Petru 3.10), *Mântuitorul lumii* (Ioan 1.29; 1 Ioan 2.2) și *Judecătorul lumilor* (Ioan 5.22). El este *Atotputernicul* (Matei 28.18; Ioan 10.28; Apocalipsa 1.8), *Atotștiutorul* (Ioan 2.24,25), cu o singură excepție: Marcu 13.32 și *Omniprezentul* (Matei 18.20; 28.20). El este *Împărat* (Matei 25.34; Ioan 18.37; Apocalipsa 1.5; 17.4;19.6), *Mare Preot* (Evrei 2.17; 3.1; 4.14; 5.5,6; 6.20; 7.26,27; 8.1; 9.11) și *Profet* (Luca 7.16; 24.19; Ioan 6.14; Faptele apostolilor 3.22; Evrei 1.1).

Dumnezeu Tatăl este Duh (Ioan 4.24) și este acum nevăzut pentru noi (Ioan 1.18; Coloseni 1.15; 1 Timotei 1.17; 6.16; 1 Ioan 4.12). Deja în Vechiul Testament acționează și, prin urmare, apare întotdeauna Dumnezeu Fiul, dar mereu în acord cu Dumnezeu Tatăl (Geneza 19.24). El alege întotdeauna o formă de manifestare adecvată situației. Uneori, Scriptura folosește diferite denumiri pentru El, atunci când El își revelează Persoana (Exodul 3.2-4). El conduce poporul vechiului legământ prin Marea Roșie și, în cele din urmă, în țara promisă. El este, de asemenea, Legiutorul de la Sinai. Și apoi Iahve (Exodul 3.14,15; Ioan 18.6) în chip de rob (Filipeni 2.5-11) printre oamenii pe care i-a creat, neînțeleș, disprețuit, batjocorit și părăsit. Da, cu adevărat: „El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Acum El rămâne ca Mijlocitorul nostru (1 Ioan 1.2) la dreapta Tatălui (Evrei 4.15,16) și, „dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate” (1 Ioan 3.20). Cât de minunat va fi pentru noi când vom fi cu El pentru totdeauna! (1 Tesaloniceni 4.13-18; Filipeni 3.20,21; 1 Ioan 3.2).

Nu ar trebui să ne adresăm Lui în cuvinte și cântece doar cu „Isus”; Numele Lui este „*Domnul Isus*” (1 Corinteni 12.3).

„Ce sunt eu, Doamne, în ceea ce mă privește?
Un abis plin de otravă păcătoasă!
Ce sunt eu, Mielule, în splendoarea Ta?
Un om care îi face pe îngeri să mă ocolească!”

La fel de minunată ca Persoana Sa este și **lucrarea** Sa. Cerințele sfinte ale lui Dumnezeu sunt împlinite în totalitate prin Domnul Isus (2 Corinteni 5.21). El L-a proslăvit pe Tatăl prin ascultarea Sa (Ioan 17.4), ne-a nimicit pe noi înșine după carne, adică: omul vechi, și astfel izvorul păcatului, pe cruce (Galateni 2.20, Romani 6.6,11) și a șters și păcatele noastre individuale (Coloseni 2.13-15). Acum El ne întinde mâna din gloria Sa pentru legământul inimii (Coloseni 2.21,22; 2 Corinteni 11.2).

„Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14).

Domnul și întregul Său **Cuvânt**, așa cum ni se prezintă în forma sa definitivă prin vegherea Duhului Sfânt, sunt inseparabile (Evrei 4.12,13). Pentru un creștin, Biblia este o scrisoare completă a Tatălui ceresc adresată copiilor Săi care umblă pe pământ ca „străini” și „pelerini” (1 Petru 2.11) și singura regulă de conduită pentru comportamentul său în toate aspectele vieții practice, până la intrarea în posesia moștenirii sale nepieritoare la întoarcerea acasă, în casa Tatălui (Faptele apostolilor 20.23; Romani 8.17; Galateni 3.29; 4.7; Efeseni 2.19; 1 Petru 1.3,4). Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit în ansamblul Său, este valabil pentru toate timpurile și ia în considerare orice situație de viață, interioară sau exterioară. El este „adevărul” (Ioan 8.31,32; 17.17), despre care dăm mărturie (Psalmul 40.11; Ioan 5.33; 8.45; 18.37; 2 Corinteni 13.8; Galateni 4.16; 2 Timotei 2.15). De aceea „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei neevlavii și nedreptăți a oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate.” (Romani 1.18).

Biblia ne arată cine este Dumnezeu, cine este omul și cum pot fi uniți amândoi prin singurul Mijlocitor, adevăratul Dumnezeu și adevăratul Om. Ea conține toate revelațiile lui Dumnezeu până în viitorul îndepărtat. Noile „revelații” din „viziuni” nu provin, așadar, de la Dumnezeu. Dumnezeu Se revelează însă fiecăruia dintre copiii Săi prin călăuzirea Sa minunată a vieții lor.

În Cuvântul Său, Dumnezeu dezvăluie planul Său de mântuire. „Făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9,10).

„Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15.28).

Biblia este Cuvântul inspirat de Dumnezeu Însuși (2 Timotei 3.16,17). De aceea, oricine *adaugă* ceva la ea — fie că o face cu pretextul că vrea doar să o „explice” sau să o „facă înțeleasă”, să o „adapteze la prezent” — sau *scoate* ceva din ea — fie prin critică, fie prin omisiune — se califică drept sectant în sensul *Scripturii* (Deuteronomul 4.2; 13.1; 28.14; Proverbele 30.5,6; Ieremia 26.2; Matei 5.19,20; 2 Corinteni 2.17; 4.2; 1 Timotei 6.3,4, Apocalipsa 22.18,19). Doar în funcție de poziția față de Biblie ca și Cuvânt al lui Dumnezeu inspirat de Duhul Sfânt în

textul original se decide, în cazul unei comunități, dacă aceasta este sau nu o „sectă” (Faptele apostolilor 24.14; 28.22; Tit 3.10).

Ereziile apar de obicei prin faptul că anumite pasaje din Scriptură sunt scoase din contextul lor interior cu întreaga Biblie și apoi se construiește peste ele un sistem de învățătură omenească.

În ceea ce privește inspirația literală a Scripturii (inspirația verbală), trebuie reținute două considerente:

1. Biblia a fost scrisă de oameni de toate rangurile și cu caractere diferite. La fiecare scriitor se evidențiază, prin urmare, și personalitatea sa, precum și natura și amploarea chemării sale (Romani 16.25,26).
2. Traducerile multiple ale textului original nu pot fi neapărat considerate echivalente cu acesta. De asemenea, în timpul copierii textului de bază s-au strecurat erori, care însă, în ansamblu, sunt ne semnificative.

În rest, numai Duhul Sfânt Însuși ne poate dăruia o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 16.13; Matei 11.25).

4. Trei erezii

Răscumpărarea omului fusese deja hotărâtă de Dumnezeu Tatăl și de Dumnezeu Fiul, înainte ca lumile și, odată cu ele, oamenii să fie creați (Efeseni 1.4; Romani 8.29,30).

Chiar dacă Dumnezeu Tatăl, în atotștiința Sa, cunoaște numărul exact al celor care se vor decide odată pentru Fiul Său, aceasta nu îi privează în niciun fel pe oameni de libera lor voință. Venirea la Hristos este singurul pas pe care omul îl poate face de unul singur. Înainte de aceasta, el este un rob al lui satan, iar după aceea, un rob al lui Isus Hristos. **Doctrina predestinării**, conform căreia oamenii sunt destinați dinainte fie spre mântuire, fie spre pierzare, este deci înșelătoare. „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Pentru că este *un singur* Dumnezeu și *un singur* Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru *toți*” (1 Timotei 2.3-6). Dumnezeu oferă fiecărui om aceleași șanse de convertire. El urăște păcatul și l-a judecat pe deplin; dar El iubește pe păcătos și a pregătit o mântuire eternă. Totuși, El dorește ca deciziile să fie luate de bunăvoie. De aceea, El Se coboară să-i *roage* pe oameni să se lase împăcați cu El (2 Corinteni 5.20). Însă, El nu-i obligă.

Este falsă și așa-numita

doctrină a împăcării universale.

Nu există mântuire după moarte (Isaia 38.18). Altfel, orice propovăduire a Evangheliei în timpul prezent ar fi de prisos. Chiar și omul bogat știe că nu mai poate fi ajutat, de aceea dorește ca frații săi, care încă se află pe pământ, să fie avertizați în mod special din lumea de dincolo (Luca 16.27,28).

Există doar două posibilități:

mântuit pentru eternitate (Apocalipsa 22.5) sau
pierdut pentru eternitate (Apocalipsa 22.10.15).

Omul își decide soarta încă pe acest pământ (Ioan 3.18). Chiar și viața spirituală a copilului lui Dumnezeu în Hristos, care este, într-adevăr, viața noastră eternă, începe, chiar dacă la început este nevăzută (Coloseni 3.3), deja aici, pe pământ (Ioan 3.16,35; 5.24; 6.47). În gloria eternă, ea va continua apoi în mod vizibil (Filipeni 1.23; 1 Tesaloniceni 4.17). „Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5.7). La fel, omul necredincios trăiește deja pe pământ în osândă spirituală (Isaia 60.2; Coloseni 1.13). Căci o viață fără Domnul nu merită să fie trăită.

Opusul doctrinei **împăcării universale** este **doctrina nimicirii universale**. Și aceasta este nebiblică (Marcu 9.44-48). Scriptura vorbește despre focul *etern* (Matei 18.8), despre pedeapsa *eternă* (Matei 25.46), despre pierzarea *eternă* (2 Tesaloniceni 1.9) și de osândă *eternă* (Evrei 6.2). Pasajul din Maleahi 4.1, conform contextului său evident, se referă doar la nimicirea „celor care L-au uitat pe Dumnezeu și a făcătorilor de rău” *de pe pământ* înainte de instaurarea Împărăției de o mie de ani. Cauza apariției ambelor învățături au fost, în mod evident, sentimentele și emoțiile omenești, în special cele legate de rudele care au murit în necredință. Aceste emoții sunt însă de natură pământească și încetează în eternitate (Galateni 3.28; Coloseni 3.11).

Modul în care Dumnezeu va proceda cu oamenii care nu au auzit niciodată mesajul crucii, vrem să-l lăsăm cu încredere în mâinile dreptății Sale. Un indiciu îl oferă pasajele din Romani 1.19-21 și 2.5-16.

5. Poziția și starea

Un creștin este un om „fără trecut”. „Nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10.17. De asemenea: Psalmul 103.12; Isaia 38.17; 43.25; 44.22; 53.6; Mica 7.19; Zaharia 3.4; Ioan 1.29; Romani 4.7,8; 6.7,22; 8.2; Coloseni 2.13; 1 Petru 2.24; 1 Ioan 3.5).

De aceea, un om cu adevărat **convertit** (nu doar „trezit”: despre un astfel de om este vorba în 2 Petru 2.20-22; Evrei 6.4-6; 10.26-30) *nu se mai pierde niciodată* (Isaia 43.1; Ioan 5.24; 6.51; 10.27-30; 11.25,26; Romani 5.8-10; 8.1,31-39; 1 Corinteni 3.21-23; Evrei 7.25. Pasajul din Filipeni 2.12 vorbește despre fericirea noastră *practică*.) Cerințele sfinte ale lui Dumnezeu sunt împlinite în întregime prin Domnul Isus. Viața Sa „la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3) este o dovadă incontestabilă în acest sens! Dacă mântuirea noastră eternă ar depinde de umblarea noastră credincioasă, ea ar constitui rodul vieții noastre sfinite, fiind astfel lucrarea *noastră*. Toate virtuțile noastre sunt însă „ca o haină mânjită” (Isaia 64.6). De asemenea, responsabilitatea ar fi pusă din nou pe umerii noștri răniți și neputincioși. Totuși, caracterul mântuirii noastre contrazice aceasta: ea este

în mod gratuit (Isaia 55.1; Apocalipsa 22.17),
ca un **dar al harului** gratuit al lui Dumnezeu (Romani 6.23)
prin **credință** (Faptele apostolilor 16.13).

De aceea, Domnul dă atât voința, *cât și* înfăptuirea (Filipeni 2.13); El este Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței (Filipeni 1.6; Evrei 12.2). Un har condiționat nu este har; Biblia nu cunoaște „suspendarea pedepsei cu termen de probă”. Pe cel pe care Dumnezeu l-a acceptat odată ca fiu (născut din nou), El nu-l mai respinge (Romani 8.15,16,38,39; Efeseni 2.19-22). De asemenea, viața eternă începe pentru noi deja odată cu convertirea noastră: însă, din punct de vedere conceptual, viața *eternă* exclude orice încetare (Ioan 11.24-26; 17.2,3).

Cum rămâne atunci cu *așa-numitul* „păcat împotriva Duhului Sfânt”? Expresia în sine nu se găsește nicăieri în Scriptură. Biblia vorbește:

1. despre împotrivire față de Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 7.51);
2. despre batjocorirea Duhului harului (Evrei 10.29);
3. despre blasfemia împotriva Duhului sau vorbirea împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.31,32; Marcu 3.28,29; Luca 12.10);
4. despre mințirea și ispitirea Duhului Sfânt (Faptele apostolilor 5.3,9);
5. despre întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4. 30) și
6. despre înăbușirea (stingerea sau eliminarea) Duhului Sfânt. (1 Tesaloniceni 5.19).

Toate acestea sunt *păcate* împotriva Duhului Sfânt. Primele trei sunt săvârșite de copiii lumii, iar ultimele trei de copiii lui Dumnezeu, așa cum reiese clar din contextul pasajelor biblice citate.

Pentru studiul nostru, sunt relevante doar primele trei. Ele au în comun faptul că nu vor fi iertate. În cazul blasfemiei împotriva Duhului, acest fapt este menționat în mod expres, iar în celelalte două pasaje biblice nu se lasă niciun dubiu cu privire la consecința acestor păcate. Cum se explică aceasta?

Misiunile Duhului Sfânt sunt de natură foarte variată. Trebuie să facem diferențiere între activitatea Sa față de copiii lui Dumnezeu și cea față de copiii lumii. În ceea ce privește aceștia din urmă, Cuvântul lui Dumnezeu spune că El va convinge lumea de păcat, de dreptate și de judecată (Ioan 16.8).

Duhul Sfânt se străduiește, așadar, să-l conducă pe om la pocăință (Romani 2.4), să-l conducă la Hristos. Cine se opune însă cu stăruință și în cunoștință de cauză acestei lucrări a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii și conștiinței sale (Faptele apostolilor 7.51), acela ratează astfel singura cale care duce la inima Tatălui, a lui Dumnezeu. Și astfel, necredința sa voită (Matei 23.37) devine singurul păcat care rămâne neiertat, deoarece astfel, din propria vină, îi este luată posibilitatea de a obține iertarea tuturor păcatelor sale prin acceptarea cu credință a jertfei ispășitoare a lui Hristos.

Această necredință conștientă și voită, așa cum o întâlnim, de exemplu, la iudei cu ocazia lapidării lui Ștefan (o opoziție persistentă, neclintită, compară și cu 2 Împărați 17.14; Proverbele 29.1), cunoaște încă două forme de intensificare. În orbirea sa sfidătoare, el îndrăznește să-L batjocorească pe Duhul harului (Evrei 10.29) și, în cele din urmă, Îl hulește chiar ca fiind duhul lui satan (Matei 12.31,32; Marcu 3.28,29; Luca 12.10).

Domnul Isus Hristos alunga demonii *prin Duhul lui Dumnezeu* (Matei 12.28). Fariseii, însă, spuneau: „Acesta nu scoate demonii *decât prin Beelzebul, căpetenia demonilor*”. Aceasta este *blasfemia împotriva Duhului*, care nu va fi iertată omului. —

Totuși, *starea* noastră practică este diferită de poziția noastră glorioasă în Hristos (Romani 6.11; 1 Corinteni 15.31; Filipeni 2.12; 1 Timotei 6.12). Scriptura diferențiază clar și precis cele două aspecte ale noii noastre vieți. Starea noastră va corespunde pe deplin poziției noastre abia atunci când „Îl vom vedea așa cum este El” (1 Ioan 3.2). Până atunci, trebuie să ne maturizăm „până la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.13).

Printr-o umblare necredincioasă ne putem pierde *răsplata* (1 Corinteni 3.12-15; 2 Timotei 2.5). Credința și mântuirea, — umblarea și răsplata sunt inseparabile (1 Corinteni 9.24,25; 2 Timotei 4.8; 2 Ioan 8; Iacov 1.12; Apocalipsa 3.11; 22.12). De aceea:

„Vegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă!” (1 Corinteni 16.13)

„Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc” (1 Corinteni 3.15).

De aceea, să nu ne poticnim nici de stânca mândriei, nici de stânca melancoliei, ci să ne străduim ca „să ni se dea *din belșug* intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.3-11).

6. Cunoaștere și umblare

Numai un adevărat copil al lui Dumnezeu este și rămâne mântuit pentru totdeauna. De aceea, nu trebuie să luăm convertirea prea ușor. Jertfa de sânge a Domnului nostru este prea prețioasă pentru aceasta. Numai o întoarcere *cu totul hotărâtă* de la lume și de la sine însuși și îndreptarea spre El creează temelia pentru o umblare roditoare (1 Ioan 2.15-17). Celui care privește harul Domnului ca pe o pernă de odihnă (Romani 6.1,2), i se poate nega, cu destulă certitudine, calitatea de copil al lui Dumnezeu. Cu cât un adevărat creștin se cufundă mai mult în relația sa minunată cu Mântuitorul său, cu atât va deveni mai recunoscător și va fi mai dornic să-și exprime vizibil recunoștința printr-un mod de viață sfințit.

Este un fapt *foarte grav* că, în cercurile copiilor lui Dumnezeu, cărora Domnul le-a putut dăruia multă lumină asupra Cuvântului Său, se găsesc adesea mândrie, suprasaturare, formalism, patima de a judeca, lene, superficialitate, orientare spre lume, cunoaștere intelectuală, abateri și rămânere în urmă. Alte comunități creștine, care nu au avansat atât de mult în cunoaștere, fac, în schimb, uneori o impresie mult mai plină de viață. De unde vine aceasta? Trăirea nu a ținut pasul cu cunoașterea (1 Corinteni 13.2; Iacov 1.22). „Cunoștința îngâmfwă, dar dragostea zidește” (1 Corinteni 8.1). Numai „celor smeriți Dumnezeu le dă har” (1 Petru 5.5; Iacov 4.6). Cunoștința aduce cu sine responsabilitate (1 Timotei 1.14). Față de acești frați și aceste surori, care se străduiesc cu simplitate și credincioșie să pună în practică cunoștința lor mai redusă – după părerea noastră nefondată –, să aplicăm mai mult Filipeni 3.13–16!

Pe de altă parte, nu se poate nega faptul că unii credincioși ezită să pună imediat în practică un adevăr biblic clar recunoscut. Confortul, teama de oameni și lipsa de sinceritate îi determină să evite o poziție clară. Ei sunt „*creștini de cauciuc*”. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște însă compromisuri. „Cine are poruncile Mele și *le ține*, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14.21).

„DOMNUL este pentru mine, nu mă voi teme; ce-mi va face omul?” (Psalmul 118.6) Vezi și 2 Corinteni 12.9!

7. Legea și harul

În realizarea lucrării de mântuire, orice activitate a omului a fost eliminată ca fiind inutilă. Dumnezeu a ținut seama prin crearea Legii de tendința omului de a se mântui singur. Omul a

eșuat însă complet (Romani 7 și Galateni 3). Acum el se poate odihni de toate eforturile sale zadarnice. „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30). În epoca Legii, săptămâna se încheia după șase zile de muncă cu Sabatul ca zi de odihnă. În epoca actuală a harului (Romani 10.4) începem săptămâna cu prima zi, duminica, ziua Învierii Domnului nostru, ziua înviorării și a străngerii laolaltă. Ea își pune amprenta și asupra zilelor următoare. Dumnezeu Însuși ne pregătește acum faptele! (Efeseni 2.10; Coloseni 3.23) Ce schimbare minunată!

Desigur, nici în Noul Testament nu suntem fără lege. Trăim sub „Legea lui Hristos” (1 Corinteni 9.21; Galateni 6.2; 1 Timotei 1.8,9; Iacov 2.8).

„Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2).

„Dar cine și-a adâncit privirea în *legea desăvârșită, aceea a libertății*, și a stăruit în ea, nefiind un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta, acesta va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1.25).

„*Libertatea în disciplină*” trebuie să fie semnul distinctiv al vieții noastre (Galateni 5.13,14).

Această libertate cere mai mult decât Legea de pe Muntele Sinai (Matei 5.17-48; Efeseni 4.28). Numai în ea viața noastră va deveni roditoare (Matei 7.16-20; Luca 6.43,44; Ioan 15.5; Coloseni 1.10; Iacov 2.26).

8. Numele „creștin”

Denumirea „*creștin*” apare pentru prima dată în Faptele apostolilor 11.26:

„Ucenicii au fost numiți creștini pentru întâia dată în Antiohia”.

Creștinii erau acei oameni care le vorbeau semenilor lor despre Domnul lor, Isus Hristos, și care, ceea ce era esențial și a dus la consacrarea acestui nume, dovedeau autenticitatea mărturisirii lor printr-o viață pe măsură. Mai târziu, acest nume a devenit denumirea generală a celor care aparțineau lui Hristos (Galateni 5.24), așa cum arată exclamația împăratului Agrippa:

„Mă vei convinge în curând să devin creștin!” (Faptele apostolilor 26.28).

Biblia preia, de asemenea, în mod expres acest nume:

„... dar dacă cineva suferă ca și **creștin**, să nu se rușineze, ci să-L glorifice pe Dumnezeu în numele acesta” (1 Petru 4.15,16).

El este, așadar, numele dat copiilor lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Prin urmare, nu ar trebui să purtăm niciun alt nume!

Credința creștinului este legată de o *Persoană*, de Fiul lui Dumnezeu cel înviat, care stă pe tron la dreapta lui Dumnezeu Tatăl în cer și totuși rămâne mereu alături de ai Săi. Creștinii Îl au pe Domnul lor în patru moduri: în Cuvânt, în inimă, în jurul lor și deasupra lor. Pentru El noi câștigăm inimile oamenilor, nu pentru vreo cauză sau vreo organizație. „A sluji Dumnezeului viu și adevărat și a-L aștepta pe Fiul Său din cer” (1 Tesaloniceni 1.9,10) este scopul și conținutul vieții noastre creștine. În ochii celui care ne cunoaște inimile, lucrarea noastră are valoare doar atunci când singura ei motivație este dragostea profundă față de El, din inimă

curată și din credință sinceră (1 Timotei 1.5; Apocalipsa 2.4) și dacă ea se desfășoară în întregime în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu (1 Corinteni 9.24,27; 2 Timotei 2.5).

Noi ne mărturisim credința în El și, prin urmare, în Cuvântul Său în ansamblul Său. Prin urmare, nu avem nevoie nici de o denumire specială, nici de o constituție confesională.

Isus înseamnă Mântuitor, Salvator și Răscumpărător, iar *Hristos* înseamnă Unsul, Cel încoronat și Domnitor. El Și-a împlinit primul Său Nume atunci când a venit pe acest pământ în chip de Om; pe cel de-al doilea îl va împlini când Se va întoarce în glorie, pentru a-Și instaura Împărăția de pace milenară. Atunci noi vom domni împreună cu El în vecii vecilor (Apocalipsa 22.5). Să ne bucurăm că avem dreptul să ne numim după El, să purtăm Numele Său, care este mai presus de orice nume!

Copiii lui Dumnezeu, care, respingând orice apartenență la o partidă, doresc să fie doar „orientați spre Isus” (Filipeni 3.14; 1. Ioan 1.3), se confruntă însă acum cu dificultăți în fața autorităților bisericești și de stat, folosind denumirea simplă și modestă de „creștin”. De obicei, li se obiectează că „toți suntem creștini” și, prin urmare, această mențiune nu este suficientă pentru a identifica în mod specific atitudinea lor interioară. Pentru a răspunde cerințelor autorităților în această privință (Romani 13.1; 1 Petru 2.13), pare potrivit și suficient să folosim *față de ei* denumirea de „creștin fără o mărturisire specială”.

Secțiunea a doua:

Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu

1 Timotei 3.15,16: Iar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care *este Adunarea Dumnezeului celui viu*, stâlp și temelie a adevărului. Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie”.

1. Noțiune, poziție și menire

Totalitatea tuturor „oamenilor lui Dumnezeu”, indiferent de eventuala lor mărturisire de credință specifică (Ioan 10.14-16; Efeseni 4.1-6), formează „**Adunarea lui Dumnezeu**” în sensul biblic. La fel ca mântuirea fiecărui om, și întemeierea Adunării a fost hotărâtă de Dumnezeu Tatăl și de Dumnezeu Fiul încă înainte de întemeierea lumii (Efeseni 3.9). Însă împlinirea acestui plan divin a devenit realitate abia ca rod al morții Domnului nostru Isus Hristos. „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur” (Efeseni 5.25-27). Despre această Adunare a Sa, Domnul spune că „porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16.18). Ea Îl are ca temelie pe Fiul Dumnezeului celui viu, Stânca eternității! (Isaia 26.4; 1 Corinteni 3.11; 1 Petru 2.4).

Apostolul Pavel ne oferă o frumoasă definiție a Adunării. El scrie în 1 Corinteni (1.2):

„Către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru”.

Scriptura vorbește despre Adunare folosind numeroase imagini, pentru a-i evidenția caracterul multilateral. Ea este, de exemplu,

mireasa, soția Mielului (2 Corinteni 11.2; Efeseni 5.31,32; Apocalipsa 19.7; 21.9),
Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.27; Efeseni 1.22,23; 5.30),
omul cel nou (Efeseni 2.14-16),
Templul lui Dumnezeu precum și *Casa lui Dumnezeu* (1 Corinteni 3.16,17; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.20–22; 1 Timotei 3.15; Evrei 3.6; 1 Petru 2.5) și
perla prețioasă (Matei 13.45,46).

Ea este „*cea scoasă*” (Galateni 1.4). Privită în legătură cu Capul ei ceresc, ea este numită:

„*Hristosul*” (1 Corinteni 12.12).

Ea este, de asemenea, mulțimea „*celor aleși*” (Coloseni 3.12; 1 Petru 2.9; Efeseni 1.4; 2 Tesaloniceni 2.13) și „*Adunarea celor întâi-născuți*” (Iacov 1.18; Evrei 12.23).

Prin Adunare trebuie să fie acum făcută cunoscută stăpânirilor și autorităților din lumea cerească înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10). Cu adevărat, o sarcină foarte înaltă și plină de responsabilitate! Iar mădularele ei trebuie să fie „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume” (Filipeni 2.15).

2. Unitatea Trupului

Adunarea lui Dumnezeu formează o unitate indestructibilă. Ea este unită într-un *singur Trup* printr-un *singur Duh* (1 Corinteni 12.13). Și ea este ținută împreună prin dragoste, legătura desăvârșirii (Coloseni 3.14; vezi și Efeseni 4). Adunările locale sunt, prin urmare, doar părți ale întregului. Ca denumiri speciale pentru ele, Scriptura cunoaște doar numele localităților (1 Corinteni 1.10-13).

Expresia „*părtășie creștină*” nu este pe deplin adecvată. Fiecare adunare (biserică) există prin comuniunea mădulelor ei cu Capul ceresc; comuniunea este, așadar, ceva practic (1 Ioan 1.3).

Denumirea „*adunare creștină*” este neelegantă și poate da naștere la neînțelegeri atunci când se referă la un cerc de copii ai lui Dumnezeu. Cea mai potrivită denumire pentru o uniune de credincioși pare a fi

„comunitatea creștină”,

la care trebuie adăugată mențiunea locației sale locale, pentru a o diferenția.

Unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu ar trebui să se reflecte și în comportamentul nostru față de frații și surorile cu care nu suntem pe deplin de acord în chestiuni de credință (Psalmul 133; 1 Corinteni 13), mai ales în prezența necredincioșilor! De asemenea, nu ar trebui să se spună că creștinii „sfășie unitatea Trupului” atunci când nu se alătură în mod explicit *unui* anumit cerc creștin. Unitatea *vizibilă* a tuturor credincioșilor se va manifesta abia în eternitate. A o face să

se manifeste deja aici, pe pământ, nu mai este posibil astăzi și nici nu este sarcina noastră. Cine sau ce ne dă dreptul, în afară de aceasta, să afirmăm că noi suntem „*singurii* care avem dreptate”, mai ales când umblarea nu este în concordanță cu învățătura? Să ne imaginăm, de asemenea, că toți creștinii s-ar afla sub o autoritate centrală pământească unitară: n-ar fi asta **papalitatea pe „baze biblice”**? Nu ar fi *afectată* cel puțin exercitarea personalității libere, care este totuși decisivă pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu? Noi suntem „sarea pământului” (Matei 5.13). Sarea acționează însă numai prin faptul că se dizolvă în alte substanțe sau lichide. La fel, noi, creștinii, suntem împrăștiați pe tot pământul și pentru a fi faruri pentru sufletele naufragiate pe oceanul vieții.

Pe de altă parte, prin dezbinarea lor, copiii lui Dumnezeu oferă lumii o imagine de-a dreptul dezolantă. Ei, care se află totuși într-o opoziție conștientă și unitară față de mulțimea creștinilor de fațadă, care doresc să fie o mărturie vie a ceea ce harul Domnului poate crea din păcătoși rătăciți și pierduți, sunt între ei fragmentați într-o mulțime nenumărabilă de grupuri și partide, care uneori se înfruntă cu mai multă ostilitate decât se manifestă în comportamentul necreștinilor față de ei. Datorită politicii lui satan de divizare, adesea au fost chiar divergențe de opinie nesemnificative cele care au provocat aceste schisme, din mândrie spirituală și din intoleranță, mai ales în ultima vreme (compară cu 1 Corinteni 3.1-4; 11.17-19). Alte scindări, pe de altă parte, au fost provocate exclusiv de fricțiuni personale, de cele mai multe ori din gelozie, între frați individuali. Fiecare dintre aceste curente pretinde că este ascultătoare doar de Cuvântul lui Dumnezeu și, ascunzându-se în spatele acestei expresii, își maschează setea de putere și voința neînfrântă a conducătorilor lor! Însă pentru copiii oamenilor care caută, o astfel de atitudine pământească îngreunează, dacă nu chiar blochează, calea spre pace. Ce responsabilitate grea își asumă acești conducători falși! Și pentru ei se aplică, prin analogie, cuvântul Domnului:

„După roadele lor îi veți cunoaște!” (Matei 7.20).

3. Alianța

Având în vedere această stare tristă a Bisericii lui Dumnezeu, în ultima vreme s-au înmulțit, din fericire, eforturile de a realiza o unire cât mai omogenă a tuturor copiilor lui Dumnezeu. (Alianța.)

O astfel de unire poate însemna acum binecuvântare sau chiar pericol. Ca și creștini, ar trebui, așa cum s-a subliniat deja, să fim cu toții uniți lăuntric. Colaborarea practică implică însă adesea negarea adevărului, pe care trebuie să-l apărăm în conformitate cu nivelul nostru personal de cunoaștere a Scripturii. „nu putem face ceva împotriva adevărului, ci *pentru adevăr*” (2 Corinteni 13.8).

„Ținând adevărul în dragoste [*sau: cu credincioșie*], să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos!” (Efeseni 4.15). De asemenea, nu are nicio valoare să simulăm în mod exterior, pentru o scurtă perioadă de timp, o unitate care totuși nu va dura decât până la despărțire.

„Pe cât este posibil *cât mai aproape* de sine însuși, *cât mai departe* posibil de ceilalți”, este probabil cel mai bun criteriu pentru colaborarea cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Nu se pot trage limite fixe; în fiecare caz în parte trebuie să cerem Domnului să ia decizia. El ne va păzi

atunci picioarele pe calea păcii și a adevărului și va conduce corabia vieții noastre, care navighează sub steagul libertății crucii, printre toate stâncile, până la portul ceresc de destinație.

4. Sistemele religioase

Adunarea este alcătuită *exclusiv* din copii ai lui Dumnezeu. Ea a fost salvată din lume, așa că nu mai are nimic în comun cu aceasta (2 Timotei 2.4).

„Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14).

Deși ne aflăm încă „în lume” (Ioan 17.15; Matei 10.16; 1 Corinteni 5.9,10), nu mai suntem „din lume”, ci suntem cetățeni cerești (Efeseni 2.19; Filipeni 3.20).

Din această poziție, pe care ne-a dat-o Dumnezeu, rezultă că nu avem ce căuta în asociații care reunesc copiii lui Dumnezeu și copiii lumii. Trebuie să ne retragem în special din bisericile lumești, prin ieșirea din rândurile lor.

„Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6.14-18. De asemenea: Leviticul 20.26; 1 Împărați 8.53; Isaia 52.11; Ieremia 51.45; Evrei 13.10-14).

Toate asociațiile religioase, oricum s-ar numi ele, poartă o trăsătură comună:

„Domnul stă afară!”

(Matei 22.29; Marcu 7.6,7; Luca 11.46; 2 Timotei 3.5).

Nici faptul că în rândul lor se află încă mulți copii dragi ai lui Dumnezeu nu schimbă cu nimic această realitate. Este caracteristic faptul că majoritatea preoților credincioși își desfășoară activitatea în cadrul misiunii bisericești interne sau externe. Cu toate acestea, atâta timp cât își exercită încă „funcția principală”, majoritatea dintre ei se simt destul de nefericiți din cauza conflictelor de conștiință care apar frecvent.

Biserica Catolică *vrea* să stăpânească lumea (în contradicție cu Marcu 10.42-45 și Ioan 15.18-21). Biserica evanghelică *se lasă* stăpânită de lume (în contradicție cu 1 Corinteni 7.23 și Iacov 2.1-6). Ambele sunt păcat.

„Deci să ieșim la El, **afară** din tabără, purtând ocară Lui!” (Evrei 13.13).

5. Structura exterioară

Capul Adunării (Bisericii) este Însuși Domnul înălțat (Efeseni 1.22; 4.15; 5.23; Coloseni 1.18). El este *singurul* Domn și Stăpân (Iuda 4). Această reflecție duce la problema organizării bisericii. Ea se bazează pe *două idei fundamentale*:

1. aceea a completării reciproce a *tuturor* fraților care slujesc prin Cuvânt (1 Corinteni 14.26) și
2. aceea a colaborării responsabile a tuturor mădulelor unei adunări locale. (Faptele apostolilor 15.22; 17.11).

Ce se întâmplă cu adunarea atunci când aceste două principii biblice sunt abandonate, a arătat evoluția istoriei Împărăției lui Dumnezeu.

Adunarea este un organism viu. Organizarea ei este, prin urmare, doar învelișul ei. Structura ei exterioară nu este niciodată un scop în sine, ci servește doar *unui singur* țel: dezvoltarea vieții biblice. În acest context, trebuie luate în considerare circumstanțele, dimensiunea și componența unei adunări locale. Cuvântul lui Dumnezeu nu stabilește, așadar, un model anume, în afară de punerea în practică a celor două principii menționate mai sus. Unele adunări aveau bătrâni, altele nu. Conducători sau supraveghetori, cum mai sunt numiți bătrânii, slujitori, evangheliști, păstori și învățători – existau de obicei *mai mulți* într-o adunare, în măsura în care darurile corespunzătoare erau disponibile (Faptele apostolilor 14.23; 1 Corinteni 12.7-11,28; Efeseni 4.11; 1 Timotei 3.8-12; 5.17; Tit 1.5; 1 Petru 5.1-4). Apostolii și profeții nu mai există în vremurile de pe urmă; ei au constituit **temelia** Împărăției lui Dumnezeu (Efeseni 2.20).

Creșterea comunității din Ierusalim a dus la desemnarea a șapte frați, care trebuiau să se ocupe de organizarea ajutorului acordat văduvelor (Faptele apostolilor 6.1-7). Prin urmare, organizarea a urmat întotdeauna nevoile practice!

Fără formă, nu există conținut! Se poate chiar face constatarea ciudată că statutele nescrise au adesea un efect mai rigid și mai radical decât statutele scrise! Și tocmai comunitățile, în care se presupune că domnește doar Duhul Sfânt — expresia „**călăuzirea Duhului**” devine uneori un slogan gol de conținut —, dau uneori o impresie de rigiditate totală. Ele suferă de arterioscleroză spirituală.

Dumnezeu este și **un Dumnezeu al ordinii** (1 Corinteni 14.33). Dezordinea înseamnă moarte! (compară cu Iov 10.22).

„Văd cu bucurie ordinea voastră” (Biblia în miniatură) sau „poziția de luptă bine consolidată” (Biblia Menge), mărturisește Pavel credincioșilor din Colose (Coloseni 2.5).

Pentru a putea fi un slujitor al credincioșilor, trebuie să fii convertit, aprobat și dorit, adică să fii chemat și recomandat de **Dumnezeu** (2 Corinteni 3.1-5; 10.18).

Numai astfel de frați sunt potriviți pentru slujirea publică în adunare (1 Timotei 3.5-7). Alte instrucțiuni practice privind adunarea credincioșilor se găsesc în 1 Corinteni, capitolele 11 și 14, precum și în 1 Timotei, capitolul 2.

Chiar și cercurile de copii ai lui Dumnezeu care se bazează în esență pe fundament biblic poartă uneori o amprentă umană vizibilă sau ascunsă; acestea formând **mici biserici** de sine stătătoare. Uneori, ele au avut o istorie inițială sănătoasă. Însă fie s-au oprit la jumătatea drumului, fie, de-a lungul anilor, accentuarea unilaterală, precum și interpretarea omenească și, prin urmare, **denaturarea** unor adevăruri biblice individuale au dus la o împotmolire interioară. Cuvântul lui Dumnezeu recunoaște, într-adevăr, *slujba* unui predicator (Romani 10.14; 1 Timotei 2.7; 2 Timotei 1.11; 4.5), dar nu un *monopol* al predicatorilor și denumiri de funcții după modelul bisericilor. Altfel, formăm un stat de funcționari pe „teren biblic”.

Domnul Isus spune:

„Dar voi să nu fiți numiți **Rabi**, pentru că **unul singur** este Îndrumătorul vostru; și voi toți sunteți frați. Și nu numiți **tatăl** vostru pe nimeni pe pământ, pentru că **Unul singur** este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri; nici să nu vă numiți **îndrumători**, pentru că **Unul singur** este

Îndrumătorul vostru: Hristosul. Iar cine este mai mare între voi va fi slujitorul vostru. Și oricine se va înălța pe sine va fi smerit; și oricine se va smeri pe sine va fi înălțat” (Matei 23.8-12).

Iar Pavel explică:

„Nu că **stăpânim** peste credința voastră, ci suntem **împreună-lucrători** la bucuria voastră: pentru că voi stați prin credință” (2 Corinteni 1.24).

Altceva este însă când un frate care lucrează în via Domnului, fără o profesie pământească, se prezintă în fața autorităților sau în afara adunării ca „predicator” sau „misionar”. De asemenea, nu este nimic de obiectat dacă o adunare locală îl însărcinează pe un frate, pe care îl consideră potrivit, să o reprezinte în anumite chestiuni. În sfârșit, nu se poate spune nimic împotriva înființării, uneori necesare, a unei asociații economice care respectă cerințele legilor statului, dar care nu afectează viața interioară a adunării.

6. Viața interioară

Ceea ce caracterizează întotdeauna starea interioară a unei adunări locale este relația personală din inimă a fiecărui mădular cu Domnul. Dacă suntem în comuniune vie cu El, suntem astfel și unii cu alții (1 Ioan 1.3). În fiecare adunare există *creștini lumești*, *creștini hedoniști* și *creștini slujitori*.

„Dacă este deci vreo încurajare în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo comuniune a Duhului, dacă sunt sentimente și îndurări, împliniți-mi bucuria să **gândiți la fel**, având aceeași dragoste, cu un suflet, gândind una; nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora” (Filipeni 2.1-4). „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos” (Galateni 6.2). Acesta este socialismul **creștin**.

„Deci Adunarea, în toată Iudeea și Galileea și Samaria, avea pace, zidindu-se și umblând în **frica Domnului**; și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt” (Faptele apostolilor 9.31).

Fiecare cerc de copii ai lui Dumnezeu ar trebui, privit **în ansamblu**, să se străduiască neîncetat să rămână într-o legătură reală a inimii cu Capul ceresc și să-și examineze mereu, cu smerenie, sobrietate și sinceritate, atât **poziția**, cât și, *în primul rând*, **starea practică**, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Adesea, dragostea frățească din inimă suferă din cauza susținerii unor adevăruri scripturale, iar adevărul, la rândul său, suferă din cauza unei înțelegeri greșite a dragostei biblice. Cât de des credincioșii dau dovadă de lipsă de tact spiritual adevărat în toate domeniile! (Romani 13.7; Filipeni 4.8,9; Coloseni 4.5). Cât de mult domnește printre ei un spirit de judecată lipsit de dragoste! (Romani 14.4,12) Și cât de des se află și aici Domnul **alături** de toată munca depusă pentru El!

Există două criterii infailibile pentru evaluarea stării unei adunări locale:

lucrarea misionară și participarea la adunările de rugăciune.

„Unde sunt doi sau trei adunați **în Numele Meu**, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

Numai atunci Domnul poate rămâne în mijlocul nostru, fie în adunare, fie într-un cerc mai restrâns, dacă ne comportăm într-un mod demn de El. Aceasta se aplică în special comportamentului nostru înainte de începerea, dar și după încheierea întâlnirilor noastre comune.

„Bucuria în **DOMNUL** este tăria voastră!” (Neemia 8.10; Filipeni 4.4). Această bucurie **lucrată de Dumnezeu** nu are nimic de-a face cu glumele exuberante sau cu veselie superficială, ci este atât de liniștită și de adâncă „ca un râu” (Isaia 48.18) și face chiar și „valea plângerii” să devină izvor (Psalmul 84.6).

„În mulțimea vorbelor nu lipsește păcatul, dar cine își stăpânește buzele lucrează înțelept” (Proverbele 10.19).

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.31).

„Iar Însuși Dumnezeu păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Cel care vă cheamă, care va și face aceasta” (1 Tesaloniceni 5.23,24).

7. Două porunci ale Domnului

Ascultarea noastră trebuie să se dovedească „**în toate**” (2 Corinteni 2.9).

Ar însemna însă să *depășim* limitele evidente ale Cuvântului lui Dumnezeu și să ridicăm astfel bariere omenești dacă am condiționa primirea într-o adunare locală de recunoașterea anumitor principii de cunoaștere. Pe de altă parte, însă, o adunare are obligația de a-și îndemna mădularele, prin învățătură clară și plină de dragoste, să împlinească cu ascultare poruncile Domnului.

„Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea” (Ioan 15.10).

„Poruncile Lui nu sunt grele, pentru că tot ce este născut din Dumnezeu biruie lumea; și aceasta este puterea biruitoare care a biruit lumea: *credința* noastră!” (1 Ioan 5.3,4).

Două porunci importante ale Domnului sunt botezul și Cina Domnului.

Botezul este mărturisirea simbolică a experienței noastre cu Dumnezeu: **scufundat** — sunt îngropat împreună cu Hristos, valurile morții se abat asupra mea; **ieșit la suprafață** — am înviat împreună cu Hristos, ies din apă spre o viață **nouă** (Romani 6.3,4). Aceasta este atât de simplu și totuși atât de profundă în semnificație, încât te întrebi de ce nu *toți* copiii lui Dumnezeu nu au „cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune” prin acest act vizibil (1 Petru 3.21). Desigur, botezul nu este o condiție pentru fericirea eternă (Marcu 16.16); căci el este mărturia înaintea îngerilor și a oamenilor că **ai trăit deja** o convertire și o naștere din nou. De aceea, nu pot fi botezați decât acei oameni care *au devenit deja* proprietatea evidentă a Domnului Isus Hristos. Din acest punct de vedere reiese și caracterul nevalabil al așa-numitului „botez al caselor”. Botezul nu este nici poarta de intrare în adunare (biserica); poarta este *numai* Domnul Isus (Ioan 10.7,9; vezi și Evrei 10.19,20). Dar Domnul așteaptă de la noi acest pas de ascultare. Dacă refuzăm să-l facem, nu vom „merge pe drumul nostru, bucurându-ne” (Faptele apostolilor 8.35-39).

Sărbătorim **Cina Domnului** în amintirea Domnului nostru (Luca 22.19,20; 1 Corinteni 11.23-26). Suferința și moartea Lui, drumul Său de la iesle până la cruce se află în fața ochilor noștri spirituali. „Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.9). El stă „la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3 și 8.1). În Locul Preasfânt ceresc se află locul nostru de închinare (Evrei 10.19), în care ne amintim de El cu recunoștință.

„A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5b,6).

Acesta este tonul fundamental al acestei ore solemne. Nu binecuvântările noastre, nu rugăciunile de mijlocire și alte lucruri ne preocupă în ea, nu, ea îi aparține numai Lui! Aceasta este dorința inimii Sale. Primii creștini o împlineau în *fiecare* duminică (Faptele apostolilor 2.42,46 și 20.7). Participarea la Cina Domnului este un privilegiu al *tuturor* copiilor lui Dumnezeu. Prin urmare, condiția pentru admitere nu poate fi decât o înțelegere clară a semnificației frângerii pâinii și o viață credincioasă, recunoscută în măsura cunoașterii personale a Scripturii de către fiecare individual. Învățătorii falși (2 Ioan 7-11) și cei cu o conduită de condamnat (1 Corinteni 5.11-13) nu pot, desigur, să ia parte la Cina Domnului, nici la viața adunării în general. Există numai o excludere din *adunare*; aceasta nu se referă, așadar, doar la participarea la frângerea pâinii.

8. O întrebare importantă

Un copil al lui Dumnezeu, care s-a despărțit de oameni (Ieremia 17.5-8) și care dorește să păstreze comuniunea cu frații și surorile sale spirituale în numele lui Isus, conform principiilor Scripturii (1 Ioan 1.3), se confruntă cu o întrebare importantă: la care cerc de creștini ar trebui să se alăture. Desigur, nu există un răspuns universal la această întrebare. Va trebui să se acorde atenție în primul rând faptului dacă o adunare de credincioși, pe care o frecventează, caută să exprime **într-un mod cu adevărat plin de viață** ceea ce pretinde că este. Domnul îi va da cu siguranță, celui care Îl roagă să-i arate cum să se poarte, îndrumările necesare pentru fiecare caz în parte.

Un creștin poate fi recunoscător atunci când întâlnește astfel de frați și surori care se adună într-un mod simplu și biblic, în Numele Domnului Isus (Faptele apostolilor 1.12-14 și 2.42; Efeseni 5.19-21; Filipeni 4.4-9; Coloseni 3.12-17), așa cum au făcut-o primii creștini, pentru a primi de la Mântuitorul Însuși, la picioarele Lui, hrana adecvată. Acești copii ai lui Dumnezeu sunt conștienți că orice cunoaștere rămâne în parte (1 Corinteni 13.9,10); totuși, doresc să parcurgă cu credincioșie și conștiinciozitate calea îngustă a credinței. Ei doresc să **învețe** să nu revendice nimic pentru ei înșiși și mărturisesc mereu, cu mândrie plină de bucurie, un singur lucru: că au fost răstigniți, au murit și au fost îngropați împreună cu Hristos, în ceea ce privește omul vechi sau firea pământească, pentru a trăi împreună cu El acolo unde se află El, în Ierusalimul ceresc (Romani 6 și Evrei 12.22–24); că sunt **creștini** și, prin urmare, copii ai luminii, oameni împărătești, trimiși ai lui Dumnezeu, moștenitori ai cerului și purtători ai gloriei.

Nu trebuie să fim „*creștini nomazi*”, care să se lase „bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). De asemenea, nu trebuie să ne retragem de la o

adunare existentă, în care Domnul ne-a condus, fără să ne verificăm înaintea Domnului în rugăciune (Evrei 10.25). „Cine se izolează caută plăcerea lui” (Proverbele 18.1).

Pentru o atitudine corectă în această chestiune, precum și, în general, pentru o viață plăcută Domnului, este nevoie de înțelepciune divină.

„Iar dacă vreunul dintre voi este lipsit de înțelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează, și i se va da!” (Iacov 1.5).

Gânduri finale

Puterea întinericului asupra omenirii, care crește într-un mod îngrijorător, a fost contracarată de harul Domnului Isus printr-o posibilitate din ce în ce mai nelimitată de a răspândi **„mărturia despre Hristos”** în mod curat și adevărat. Folosim oare în mod corect această libertate care ne-a fost dăruită? Fie ca Domnul să ne facă să recunoaștem gravitatea profundă a vremurilor și să ne insufle în inimă un simț corect al responsabilității, pentru ca noi să devenim împlinitori binecuvântați ai Cuvântului:

„Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele!” (Efeseni 5.15,16).

Maran-atha! (Domnul vine!) (1 Corinteni 16.22)

Harul Domnului Isus Hristos să fie cu toți sfinții! Amin.

Titlul original: *Wohin gehst Du?*

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 58; 78; 102; 125; 156; 175, Vol. 18, Anul 1933.